

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4378/2019
06.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Зоране Делибашић, Илије Зиндовића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Олујић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1375/17 од 13.04.2017. године, на седници одржаној 06.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1375/17 од 13.04.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1375/17 од 13.04.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 43025/13 од 17.11.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, због неоснованог лишења слободе, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе и права личности, исплати износ од 2.000.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 17.11.2016. године, као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу, због неоснованог лишења слободе, а на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе и права личности, исплати износ преко досуђеног од још 2.076.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 204.743,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1375/17 од 13.04.2017. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке у погледу главног дуга, и жалба тужиоца у овом делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу

трећем изреке првостепене пресуде, у преосталом делу тако што је обавезана тужена да тужиоцу на износ трошкова поступка од 204.743,00 динара, исплати законску затезну камату почев од 17.11.2016. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбачена је као неблагоприятна жалба тужиоца од 20.01.2017. године изјављена преко адвоката Теки Бошкија из ... . Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених ревизијских разлога, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужиоцу за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе и права личности проузроковане неоснованим лишењем слободе, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је његов захтев делимично усвојен. О праву тужиоца и висини тражене накнаде, судови су одлучили уз правилну примену материјалног права, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке Апелационог суда, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 26.11.2013. године, а вредност побијаног дела од 2.076.750,00 динара по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (114,0544 динара за 1 еуро) представља износ од 18.208,42 еура.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић